

Parallelle Advarsler - Nummer Ét

Jesu Kristi Åbenbaring: Forståelsen af den sidste advarsel til menneskeheden

Jeff Pippenger
2023-08-08

„Jesu Kristi åbenbaring“ åbnes for Guds folk, når „tiden er nær“. Det sidste advarselsbudskab til menneskeheden gives umiddelbart før afslutningen på menneskets prøvetid, og dette sidste budskab fremstilles i flere profetiske linjer i Bibelen. I Johannes' Åbenbaring fjorten fremstilles dette sidste advarselsbudskab ved tre engle.

Og jeg så en anden engel flyve midt på himlen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Og han sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære; thi timen for hans dom er kommet; og tilbed ham, som har skabt himlen og jorden og havet og vandkilderne.

Og en anden engel fulgte efter og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun gav alle folkeslag at drikke af sin utugts vredes vin.

Og den tredje engel fulgte efter dem og sagde med høj røst: Dersom nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han også drikke af Guds vredes vin, som er skænket ublandet i hans harmes bæger; og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles øjne og for Lammets øjne. Og røgen af deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ingen hvile dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver, som tager dets navns mærke. Her er de helliges tålmodighed; her er de, som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus. Åbenbaringen 14:6–12.

I det attende kapitel i Åbenbaringen forkynder det selvsamme budskab Babylons fald.

Og derefter så jeg en anden engel komme ned fra himlen med stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store, og hun er blevet en bolig for dæmoner og et tilhold for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og afskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger har drevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige ved overfloden af hendes overdådighed. Og jeg hørte en anden røst fra himlen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. For hendes synder har nået op til himlen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger. Åbenbaringen 18:1–5.

Historiens profetiske linje, eller vi kunne sige, den begivenhedsrække, som repræsenteres ved den engel, der oplyser jorden med sin herlighed i kapitel atten, repræsenterer de begivenheder, som fører til dommens afslutning, nådetidens afslutning og de syv sidste plager. Den profetiske historie, som fremstilles i kapitel atten, løber „parallelt“ med den linje af profetisk historie, som fremstilles ved de tre engle i kapitel fjorten.

"Gud har givet budskaberne i Åbenbaringen 14 deres plads i profetiens række, og deres værk skal ikke ophøre før afslutningen på denne jords historie. Den første og den anden engels budskaber er stadig sandhed for denne tid, og de skal løbe parallelt med dette, som følger. Den tredje engel forkynnder sin advarsel med høj røst. 'Efter dette,' sagde Johannes, 'så jeg en anden engel komme ned fra himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.' I denne oplysning er lyset fra alle de tre budskaber forenet." The 1888 Materials, 803, 804.

De tre engle i kapitel fjorten, der flyver midt over himlen, symboliserer et verdensomspændende budskab, som afsluttes med dyrets mærke og nådetidens afslutning. I kapitel atten oplyses hele jorden af herligheden fra den engel, hvis budskab ligeledes afsluttes med nådetidens ophør.

Budskabet, som symbolsk fremstilles ved tre engle i kapitel fjorten, og som også fremstilles ved englen, der stiger ned i kapitel atten, er to illustrationer af det samme advarselsbudskab. Der er intet overflødigt i Bibelen, intet spildt. Det forhold, at nøjagtig det samme budskab identificeres mere end én gang af Johannes, er en understregning af budskabets betydning, og det illustrerer den guddommelige undervisningsmetode, som er en bibelsk regel kaldet "gentag og udvid". At sammenføre to linjer af profetisk historie åbenbarer sandheder, som ikke ville blive erkendt i nogen af linjerne, når de betragtes adskilt fra den anden linje. Hvis man i dag førte to vidner til den samme begivenhed ind i retten for at afgive vidnesbyrd, kunne de meget vel aflægge modstridende beretninger på grundlag af deres politiske eller sociale ideologi. Sådan forholder det sig ikke med Bibelens vidner; de er altid enige, og hvis det forekommer dig, at de ikke er enige, så betragter du noget på en fejlagtig måde.

De to illustrationer, vi betragter, er det selvsamme advarselsbudskab, som Malakias' bog fremstiller som profeten Elias' genkomst. Alle tre budskaber fremkommer forud for nådetidens afslutning—for advarselsbudskabet, som indeholdes i alle tre profetiske linjer, gives ikke blot forud for nådetidens afslutning, men nådetidens afslutning er selve referencepunktet, emnet om man vil, for hvert af disse advarselsbudskaber. Ja, hvis noget advarselsbudskab bliver forkyndt eller anskueliggjort af nogen profet, er det den samme advarsel som Åbenbaringen fjorten, atten og Malakias' Elias-profeti.

Disse tre profetiske linjer kan let påvises at løbe parallelt med hinanden. Når dette er sagt, findes der to primære kilder til information i den bibelske profeti. Den ene er identifikationen af den rækkefølge af begivenheder, der udfolder sig ved verdens ende. Den anden informationskilde er skildringen af profeternes handlinger i forbindelse med det budskab, der skitserer de fremtidige begivenheder.

Der er to regler, som det er værd at tage i betragtning i forbindelse med disse tanker. Den første er, at alle profeterne taler om verdens ende, hvor nådetiden afsluttes.

"Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profeteren har gyldighed for os. 'Men alt dette hændte dem som forbilleder, og det blev skrevet til formaning for os, til hvem tidernes ender er nået.' 1 Korintherbrev 10:11. 'Det blev åbenbaret for dem, at det ikke var sig selv, men os, de tjente med det, som nu er blevet forkyndt for jer af dem, der har prædikeret evangeliet for jer ved Helligånden, udsendt fra

himlen; ting, som engle attrår at skue ind i.' 1 Petersbrev 1:12...."

"Bibelen har samlet og sammenbundet sine skatte for denne sidste generation. Alle Det Gamle Testaments histories store begivenheder og højtidelige handlinger har været, og er, ved at gentage sig i menigheden i disse sidste dage." Selected Messages, bog 3, 338, 339.

Alle Bibelens profetiske budskaber er „gældende for os“, „over hvem verdens ender er kommet“. Denne regel, sammen med en anden regel, som identificerer de „forhold“, der af Helligånden er blevet „udformet“, „både i profetiens meddelelse og“ også „i de fremstillede begivenheder“, styrker påstanden om, at profetiske begivenheder ved begyndelsen af en profeti er typologiske for og forløber parallelt med de profetiske begivenheder ved afslutningen af enhver given profeti.

„Der er behov for et langt nærmere studium af Guds ord; især bør Daniel og Johannes' Åbenbaring få opmærksomhed som aldrig før i vort værks historie. Vi har måske mindre at sige på visse områder med hensyn til den romerske magt og pavedømmet; men vi bør henlede opmærksomheden på det, som profeterne og apostlene har skrevet under inspiration af Guds Hellige Ånd. Den Hellige Ånd har således formet forholdene, både i profetiens meddelelse og i de begivenheder, der skildres, for at lære, at det menneskelige redskab skal holdes ude af syne, skjult i Kristus, og at Herren, himmelens Gud, og Hans lov skal ophøjes. Læs Daniels Bog. Gennemgå, punkt for punkt, historien om de riger, der dér er fremstillet.“ Testimonies to Ministers, 112.

“Den Hellige Ånd har således formet forholdene, både i profetiens meddelelse og i de begivenheder, der skildres.” I “profetiens meddelelse og i de begivenheder, der skildres” er “forholdene” blevet “således formet” af “Den Hellige Ånd”, at både “profetiens meddelelse” og “de begivenheder, der skildres”, skal erkendes som inspirerede og anvendt på den profetiske fremstilling af verdens ende.

Johannes fik profetien af Gabriel og fik at vide, at han skulle skrive den i en bog og sende den til menighederne. På det tidspunkt blev han forfulgt af Rom; han blev landsforvist på en måde, der svarer til det, man i verden i dag ville kalde et hemmeligt fængsel. I denne historiske situation var Johannes lige så isoleret fra menneskeheden som enhver fange i Guantánamo Bay.

Johannes fastslår, at synet fandt sted, mens han tilbad på syvendedagssabbatten, som er Herrens dag.

For Menneskesønnen er også sabbatsdagens Herre. Matthæus 12,8.

Mens han tilbad i Ånden, hørte han en høj røst bag sig.

Jeg, Johannes, som også er jeres broder og meddelagtig i trængslen og i Jesu Kristi rige og tålmodighed, var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords og for Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bag mig en høj røst, som af en basun, der sagde: Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og: Hvad du ser, skriv det i en bog og send den til de syv menigheder, som er i Asien: til Efesus og til Smyrna og til Pergamon og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åbenbaringen 1:9–11.

Johannes, hans omgivelser og de omstændigheder, der beskrives, identificerer ham som en, der bliver forfulgt for at være en tilbøder af sabbatten på den syvende dag, men også som en, der bliver forfulgt, fordi man tror på både Bibelen og Ellen Whites skrifter, hvilket er „Jesu vidnesbyrd“. Han hører en høj røst bag sig, som han vender sig om for at se, og derved repræsenterer han en syvendedagsadventist ved verdens ende, som hører en røst bag sig sige: „dette er vejen, vandrer på den.“

Alle profetiens linjer løber parallelt med hinanden ved verdens ende.

„I Åbenbaringen mødes og afsluttes alle Bibelens bøger.“ The Acts of the Apostles, 585.

Enhver profet, som hører en røst bag sig, stemmer overens med Johannes i fremstillingen af Guds folk ved verdens ende. Johannes hørte en røst bag sig, som gav ham anvisninger. Også Esajas hørte en røst med vejledning.

Derfor vil Herren tøve, for at han kan være dig nådig, og derfor vil han ophøje sig, for at han kan miskunde sig over dig; thi Herren er en dommens Gud; salige er alle de, som bier på ham.

For folket skal bo på Zion i Jerusalem; du skal ikke græde mere; han vil være dig højlig nådig ved lyden af dit råb; når han hører det, vil han svare dig. Og selv om Herren giver jer trængslens brød og affliktionens vand, skal dine lærere dog ikke mere skjules i en afkrog, men dine øjne skal se dine lærere. Og dine ører skal høre et ord bag dig, som siger: Dette er vejen, gå ad den, når I vender jer til højre, og når I vender jer til venstre. Esajas 30,18–21.

Guds restfolk hører en røst bag sig, som angiver, hvilken vej de bør vandre. Derefter må de afgøre, om de vil lytte eller ikke lytte. Det folk, som repræsenteres ved Johannes og Esajas, er et folk ved verdens ende, som venter på Herren, mens han tøver, og Esajas oplyser os om, at han tøver, fordi han er en dommens Gud. Fra begyndelsen af milleritternes historie i 1798 og indtil prøvetidens afslutning for adventismen ved søndagsloven fuldbyrder Gud dommen i den himmelske helligdom. Forjættelsen er, at de, som venter på Herren i domsperioden, skal blive velsignet.

Guds folk, som velsignes for at vente, fremstilles ved jomfruerne, der i lignelsen om de ti jomfruer venter på Brudgommen. Alle ti faldt i søvn, og derpå indtræffer ved midnat en krise, som adskiller de sovende jomfruer i to klasser. Den ene klasse havde hørt en røst bag sig og vendt sig om for at se røsten, som gav dem anvisning om, hvilken vej de skulle gå videre, og den anden klasse nægtede at vende sig om og høre røsten — til trods for at det budskab, som går gennem hele Johannes' Åbenbaring, er: "Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne."

"Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring." Den store strid, 393.

Johannes repræsenterer adventfolket, som vender sig mod fortiden for at forstå fremtiden. Når de, ligesom Johannes, „hører et ord bag“ sig, indbefatter ordet også den undervisning, der gives i Esajas' vidnesbyrd om denne identiske begivenhed. Esajas' anvisning var: „dette er vejen, vandrer på den, når I vender jer til højre, og når I vender jer til venstre.“ De vise jomfruer i Daniel tolk forstår kundskabens tiltagelse ved verdens ende, fordi de havde „løbet hid og did“ i ordet for at forstå den livgivende kundskab, som var blevet opladt.

Men du, Daniel, luk ordene inde og forsegl bogen indtil endetiden; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor. Daniel 12:4.

De profeter, vi betragter, repræsenterer syvendedagsadventister i den historie, hvor dommen når sin afslutning, og nådetiden lukkes. De, der fremstilles som de kloge jomfruer, hører en røst bag sig sige: Dette er vejen, gå ad den; og Han lover at lede dem på stien, når de vender sig til venstre eller til højre. „At fare hid og did“, således som de kloge jomfruer gør, når bogen åbnes, er et symbol på bibelstudium. Naturen lærer os, at for at kunne løbe må man først lære at gå, og Esajas' vidnesbyrd siger, at hvis du lytter til røsten bag dig, vil han lede dig i studiet af sit Ord, enten du vender dig til Det Gamle Testamente (venstre) eller Det Nye Testamente (højre). Åbn Bibelen, og Han vil lede dig ved sin røst. Men for syvendedagsadventister ved verdens ende betyder det også, at Han vil lede dig, når du åbner Bibelen (venstre), og når du åbner Profetiens Ånd (højre).

Den vej, man skal vandre, bliver endnu mere specifik, når Jeremias' vidnesbyrd tilføjes.

Så siger Herren: Stå på vejene og se jer for, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: Vi vil ikke vandre på den. Og jeg satte vægte over jer og sagde: Lyt til basunens lyd. Men de sagde: Vi vil ikke lytte.

Derfor hør, I folkeslag, og vid, du menighed, hvad der er iblandt dem. Hør, du jord: se, jeg vil bringe ulykke over dette folk, selve frugten af deres tanker, fordi de ikke har lyttet til mine ord, ej heller til min lov, men har forkastet den. Jeremias 6:16–19.

Der er to slags tilbedere i dette skriftsted. Den ene gruppe betragter alle "vejene" og vælger at vandre på de "gamle stier". De var i stand til at udvælge den "gode vej" blandt alle de øvrige mulige "veje", fordi de hører røsten bag sig, og denne røst underrettede dem: "Dette er vejen, gå på den." Johannes repræsenterer dem, der hører røsten bag sig, en røst fra de "gamle stier."

„Så siger Herren: Stil eder på vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandrer på den.“ Jeremias 6,16.

"Lad ingen søge at rive vort tros grundvolde bort—de grundvolde, som ved begyndelsen af vort værk blev lagt gennem bønfuldt studium af Ordet og ved åbenbaring. På disse grundvolde har vi bygget gennem de sidste halvtreds år. Mennesker kan mene, at de har fundet en ny vej, og at de kan lægge en stærkere grundvold end den, som er blevet lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, som er lagt."

„I fortiden har mange påtaget sig at opbygge en ny tro, at grundlægge nye principper. Men hvor længe stod deres bygning? Den faldt snart, for den var ikke grundlagt på Klippen.

"Måtte ikke de første disciple imødegå menneskers udsagn? Måtte de ikke lytte til falske teorier og derefter, når de havde gjort alt, stå fast og sige: 'Ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, der er lagt?'" 1 Korintherbrev 3,11.

”Så skal vi fastholde begyndelsen af vor frimodighed urokkeligt indtil enden. Ord med kraft er blevet sendt af Gud og af Kristus til dette folk og har ført dem ud fra verden, punkt for punkt, ind i det klare lys af den nærværende sandhed. Med læber rørt ved hellig ild har Guds tjenere forkyndt budskabet. Det guddommelige ord har sat sit segl på ægtheden af den forkyndte

sandhed.” Testimonies, bind 8, 296, 297.

Men der er en anden gruppe i Jeremias’ linje, og denne „menighed“, som han identificerer dem, har bygget et hus, der repræsenterer en ny tro, og dette hus falder, fordi det ikke blev bygget på klippen. Dette hus er Syvendedags Adventistkirken, eller som Johannes identificerer den selvsamme kirke — Satans synagoge.

At nægte at høre er at forkaste hans „ord“ og hans „lov“. På grund af deres oprør imod at vende tilbage og vandre på de gamle stier og også deres nægtelse af at høre vægterens basunbudskab vil Gud bringe ulykke over det folk, som Jeremias betegner som en „ond menighed“. Hvordan Gud handler med Syvendedags Adventistkirken i Laodikea, er et emne i Bibelens profeti. Profeten Hoseas bidrag til kendetegnene på den „onde menighed“ fremkommer, når han taler om, hvorfor de bliver forkastet.

Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil også jeg forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig. Fordi du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine børn. Hoseas 4,6.

De bliver forkastet på grund af mangel på kundskab, hvilket repræsenterer et budskab, der er forseglingsløst ved endens tid. Gud afslutter her sit pagtsforhold med sit folk i afsnittet, for Han kalder dem direkte: „Mit folk!“ Fordi de forkastede Kristus og har glemt Hans lov, skal de ikke være præster for Gud. Når Guds folk indgår pagt med Gud, gør Han dem til præster og konger. Da Gud indgik pagt med det gamle Israel, erklærede Han gennem Moses:

Såfremt I nu virkelig vil adlyde min røst og holde min pagt, da skal I være min særlige ejendom frem for alle folk; thi hele jorden er min. Og I skal være mig et kongerige af præster og et helligt folk. Dette er de ord, som du skal tale til Israels børn. 2 Mosebog 19:5, 6.

Da Gud indgik pagt med den kristne kirke, erklærede han gennem Peter:

Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans dyder, som kaldte jer ud af mørket ind i sit underfulde lys; I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk; som ikke havde fundet barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed. 1 Peter 2:9, 10.

Peter behandler i disse vers overgangen fra det gamle Israel som Guds udvalgte pagtsfolk til den kristne kirke, når han siger, at de „engang ikke var et folk, men nu er Guds folk“. Da jøderne skilte sig fra Gud, indgik Herren pagt med den kristne kirke. Begge blev betragtet som præstenationer, så længe de var forenet med Herren.

At blive forkastet som præst er et tegn på, at man engang var et pagtsfolk. Syvendedags Adventisterne indgik pagt med Herren ved begyndelsen af adventismens historie. Menigheden i ørkenen udgik af Reformationen, men forkastede det milleritiske budskab og skilte sig således fra Gud under den første og den anden engels budskabers historie. Den endelige adskillelse indtraf ved den anden engels fremkomst, og kundgørelsen lød, at de ikke længere var en Kristi datter, men var blevet en Babylons datter. Umiddelbart derefter kaldte Gud under Midnatsråbet Sin nye brud til pagtægteskabet.

De to tavler, som var symbolet på pagten for det gamle Israel, var De Ti Buds to tavler, og de to tavler for det åndelige, moderne Israel er Habakkuks to tavler, således som de fremstilles ved tavlerne fra 1843 og 1850. Pagtsfolket, som Inspirationen gentagne gange har identificeret som Laodikea, forkastede de gamle stier, nægtede at lytte til røsten bag dem, og derfor gentager de det gamle Israels afsluttende historie, idet de udspys af Herrens mund. Hvorfor sker dette med dem, som Han kalder: „Mit folk?“

Lignelsen om de ti jomfruer, som illustrerer adventismens erfaring, opfyldes to gange, én gang ved adventismens begyndelse og dernæst ved dens afslutning. Søster White lærer, at lignelsen er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, og også at lignelsen altid skal forstås som nærværende sandhed, ligesom den tredje engel.

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge, og fem uforstandige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Milleritisk adventisme opfyldte lignelsens ventetid mellem deres fejlslagne forudsigelse for 1843 og den korrekte forudsigelse af 22. oktober 1844. De profetiske detaljer i denne historie er mange og vigtige, men jeg ønsker blot at påpege, at lignelsen om de ti jomfruer er direkte forbundet med den tredje engel, sådan som søster White netop har udtalt.

Fra 1798 indtil den 22. oktober 1844 forkyndte den første engels budskab dommens begyndelse. Lige før dommen begyndte, blev midnatsråbet i lignelsen om de ti jomfruer opfyldt. Derfor vil kundgørelsen om midnatsråbet endnu en gang blive gentaget, når den tredje engel forkynder dommens afslutning.

Erkendelsen af, at de protestantiske kirker havde forkastet Guds budskab og derved var blevet Babylons døtre, markerede den anden engels budskabs fremkomst og begyndelsen på tøvetiden i lignelsen, som blev „opfyldt til punkt og prikke“. Herren kom ikke igen i 1843; Han tøvede for at prøve og velsigne jomfruerne. Kundgørelsen af den anden engel, som identificerede de protestantiske kirker som Babylons døtre, var et kald til dem, der endnu befandt sig i disse faldne kirker, om at gå ud og stille sig sammen med milleritterne og deres forståelse af profetierne. På lejr mødet i Exeter fremlagde Samuel Snow det bevismateriale, der var nødvendigt for at bekræfte Herrens komme den 22. oktober 1844, og midnatsråbets budskab skyllede hen over landet som en flodbølge. Derpå fremstod den tredje engel ved den store skuffelse den 22. oktober 1844.

Dette var en kortfattet sammenfatning af en tidlig historie, hvor jeg har udeladt mange punkter for at fremhæve nogle få, som synes mere relevante for det, vi behandler.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.